

strammet saa stærkt med Hensyn til at afholde Folkekirkenes Præster fra at medvirke i Frimenighederne. At denne Begyndelse i 1901 var kirkelig berettiget, vidner den Modtagelse, som det Lovforslag, jeg nu har den Ære at fremsætte for Rigsdagen, har faaet, i højeste Grad om. Jeg maa indskyde, at det kirkelige Udvalg gennem sit Arbejde i højeste Grad har bekræftet, at den kirkelige Udvikling, der har ført til det Fællesskab, kirkelig og kristelig set, der er til Stede mellem Folkekirken og Frikirken, skulde komme til sin Ret, idet det kirkelige Udvalg i sit Udkast til en Forfatning for den danske Folkekirke i § 15 egentlig har foreslaaet ganske det samme, som udtales i dette lille Lovforslag. Lovforslaget gaar ud paa, at for Fremtiden skulle ikke blot Folkekirkenes Præster kunne prædike, forrette Daab og Altergang i de Frimenigheder, der af Biskopperne ere anerkendte for at være evangelisk-lutherske og at staa paa samme kirkelige Bekendelse som Folkekirken, men ogsaa disse Frimenigheders Præster have Lov til at gøre Gengæld overfor Folkekirken. Altsaa Frikirkens Præster skulle have Lov til at prædike og forrette kirkelige Handlinger i Folkekirken. Det er altsaa en Istandbringelse af fuldstændig og fuld gensidig Vekselvirkning mellem Folkekirken og Frikirken. Jeg tvivler ikke om, at dette høje Tings Medlemmer med mig ville være fuldstændig klare over, at naar man paa det kirkelige Omraade tilsteder en Vekselvirkning, et Samarbejde fra den ene Side, er det uholdbart i Længden at modsætte sig, at fuld Vekselvirkning kommer i Stand derved, at Samvirke finder Sted ogsaa fra den anden Side. Dette har det kirkelige Udvalg udtalt helt, rundt og klart, og det er dette, der finder sit Udtryk i det lille Lovforslag.

Der er i dette Lovforslags § 2 en Udvidelse i Forhold til Forslaget, som det forelaa fra det kirkelige Udvalgs Haand, nemlig den, at ikke blot Sognepræsten skal kunne indkalde en Frimenighedspræst, men at et nærmere bestemt Antal af Sognets til Frikirken hørende Familiefædre, Enker eller andre Personer med egen Husstand ogsaa paa samme Maade kunne indkalde en Frimenighedspræst til at holde Gudstjeneste og forrette Daab og Nadver i Folkekirken. Idet jeg anbefaler dette lille Lovforslag til det høje Tings Velvillie, gør jeg det egentlig med den Sikkerhed forud, at man ogsaa her som i det andet Ting og som overalt, hvor man har kirkelig Sans her i Landet, for saa vidt man da har taget til Orde i denne

Sag, fuldt ud billiger Lovforslagets Grundtanker, og derfor haaber jeg ogsaa, at min Anmodning om, at man vil tage velvilligt mod dette Lovforslag, maa blive modtagen, og jeg føler mig egentlig paa Forhaand overmaade stærk i mit Haab om en Behandling, der kan føre dette Lovforslag frem til Lov.

Naar jeg nu gaar over til det andet og større Lovforslag, om Menighedsraad, er jeg mig vel bevidst, at der ikke overfor dette Lovforslag gælder en saadan Enstemmighed fra de forskellige kirkelige Lejre og de forskellige politiske Sider som overfor det første. Inden jeg omtaler dette Lovforslag ganske kort, vil jeg gerne sige i al Almindelighed, at den Modtagelse det lille Lovforslag har faaet, betyder for mig, naar jeg tænker paa den kirkelige Udvikling i den kommende Tid her i Danmark, langt mere end den Uoverensstemmelse, der har aabenbaret sig ved Forhandlingen om det andet Lovforslag i det andet Ting, ved Forhandlingen i Pressen, i den kirkelige Presse, og ved Forhandlingen i det kirkelige Udvalg i sin Tid, da det sad og behandlede disse Forhold; thi, som jeg før nævnedes, betyder Enstemmigheden angaaende det første lille Lovforslag — en Enstemmighed, der jo har givet sig et smukt og vægtigt Udtryk derved, at samtlige Landets Biskopper have kunnet tiltræde dets Grundtanker — en Erkendelse af og en levende Sans for, hvilken stor Betydning Fællesskabet mellem dem, der kirkeligt høre sammen, har i vort Folk. Men naar jeg nu kommer til en kort Omtale af Menighedsraadslovforslaget, saa siger jeg, at jeg er mig vel bevidst, at jeg her kommer til at røre ved en Mængde Forhold, hvor Meningerne ere delte; jeg vil imidlertid tillade mig at anmode dette Tings Medlemmer om at lægge Mærke til, at jeg som Forslagsstiller ikke sætter de store Ting under Debat ved dette Forslag.

Dette Lovforslag tilsigter at skabe et Organ for Sognemenighederne, der skulde varetage, jeg kunde i Korthed sige, 3 Opgaver.

Det skulde først varetage alle de en Sognemenighed vedrørende praktiske Opgaver, alt, hvad der vedrører Kirken, dens Vedligeholdelse, Kirkegaarden, alt, hvad der hører ind under de økonomiske Forhold. Ærede Medlemmer ville se af det fra Folketinget til det høje Ting sendte Forslag, at der er jo et meget stort Antal Opgaver af praktisk Art, der ligge lige for Døren for et saadant Udvalg for Sognemenigheden. Jeg tillader mig at henvise til Lovforslagets § 22, hvor der er nævnt en Del af disse praktiske Forhold, som et